

[Helge Adam Møller]

selve underskrivelsen så i hvert fald i månederne derefter.

Det, jeg tænker på, er, at ganske store mængder af det materiel, som skal destrueres ifølge aftalen, blev flyttet over på den østlige side af Uralbjergene, der som bekendt ikke er omfattet af aftalen. Adskillige marineinfanteridivisioner med langt over 1.000 materielle enheder af den slags, vi taler om, var ikke medregnet, man oprettede nogle nye kystforsvarsdivisioner med i alt 2.600 enheder af kampvogne, pansrede kampkøretøjer og artilleri, og man »glemte« også de strategiske raketstyrker og deres 1.700 pansrede mandskabsvogne. Alt i alt fik man på den måde trukket 6.000 materielle enheder ud af traktaten.

Det var selvfølgelig ikke acceptabelt, og først og fremmest USA og den daværende Sovjetunion førte derfor forhandlinger om sagen gennem hele foråret 1991. Det endte heldigvis med en forståelse og en art tillægsaftale, som alle landene kunne undertegne i sommer, og som bragte disse problemer på plads. Og derfor er det godt, at vi i dag kan konstatere, at vi nu er kommet så langt, at vi kan gå ind i en seriøs forhandling om ratifikation af en aftale, som efter min mening er verdenshistoriens største nedrustningsaftale. Det synes jeg bestemt at vi skal glæde os over, det vil den konservative folketingsgruppe i hvert fald.

Man kunne kalde traktaten for en grundpille i den fremtidige europæiske sikkerhedsstruktur. Gennem mere end 40 år har sikkerhed først og fremmest været baseret på afskrækkelseseffekten, muligheden for at slå et angreb tilbage, men nu skal der først og fremmest bygges på samarbejde, åbenhed mellem landene og skabelse af tillid mellem alle lande i Europa, uanset om de ligger i Øst eller i Vest eller midt imellem.

I dag har vi jo også en helt anden sikkerhedspolitisk situation end på det tidspunkt, da man forhandlede og underskrev traktaten og i månederne derefter. Vi ser et Europa under omvæltning, og så kunne nogle spørge: Jamen traktaten er skabt under lidt andre forudsætninger, skal vi holde fast i den? Det skal vi, og det skal vi af mange grunde, men lad mig blot nævne, at en traktat, hvis formål er at reducere den samlede mængde af kampvogne, artilleri, pansrede kampkøretøjer, kamphelikoptere og jagerfly både øst og vest for det tid-

ligere jerntæppe, som har til formål at formindske eller i hvert fald drastisk reducere mulighederne for at foretage et overraskelsesangreb, en traktat, som skaber et kontrol- og aftalesystem, så alle lande kan kontrollere, at man overholder traktaten, og som endelig forhåbentlig er forløber eller måske katalysator til en aftale, som sætter loft over personelstyrkerne i Europa – en sådan traktat skal vi selvfølgelig ratificere.

Jeg håber, ligesom Socialdemokratiets ordfører gav udtryk for, at de nye republikker, som i øjeblikket opstår af den tidligere Sovjetunion, også vil give tilsagn om at leve op til traktatens intentioner og dens bogstav. Nogle af dem har allerede gjort det, og jeg mener, at vi skal arbejde for, at alle gør det.

Jeg håber naturligvis, at forslaget kan få en hurtig behandling og hurtigt nå frem til vedtagelse her i Folketinget.

Om lovforslag nr. L 133 vil jeg meget kort sige, at det er jo nødvendigt, at vi vedtager det for at kunne ratificere traktaten. Det skaber mulighed for, at der i dansk ret bliver regler for, at hvis inspektører fra andre lande kommer til Danmark for at kontrollere, at vi holder vores del af aftalen, kan det enkelte gange også medføre, at de skal inspicere militært materiel, der er oplagt på civil ejendom, og derfor må der skabes lovhjemmel for, at dette kan lilles. Det kan vi fuldt ud tilslutte os.

Jeg bemærkede, at hr. Trøjborg fra Socialdemokratiet ganske rigtigt nævnte, at ratifikationen ikke betyder, at de enkelte lande ikke kan reducere mere, end traktaten giver mulighed for. Det er som sagt helt korrekt, men umiddelbart synes jeg ikke, det er nogen god idé. Det skal i hvert fald overvejes meget seriøst, før man eventuelt gør det, for baggrunden og grundlaget for hele denne aftale er jo netop, at nu har man for første gang søgt at skabe en balance mellem forskellige lande og oprindelig mellem to pagter, således at de holdt hinanden i ligevægt på et lavere niveau end hidtil.

Jeg synes, man bør fortsætte med den tankegang, tilstræbe, at der er balance mellem de militære magtmidler i Europa, men at denne balance skal bevæge sig nedad. Jeg tror, man kan risikere, at processen kan komme til at gå langsommere eller blive stoppet, hvis enkelte lande går enegang, og derfor synes jeg, at vi skal holde fast i, at balancen skal bevares, og at